

Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ
(едноличен състав)
27 юни 2013 година

Дело F-11/09 DEP

Luigi Marcuccio
срещу
Европейска комисия

„Публична служба — Производство — Определяне на съдебните разноски“

Предмет: Искане за определяне на подлежащите на възстановяване съдебни разноски по член 92 от Процедурния правилник, с което Европейската комисия сезира Съда на публичната служба с искане за определяне на съдебните разноски по дело F-11/09, Маркусцио/Комисия, на основание член 92, параграф 1 от Процедурния правилник

Решение: Определя на 3 720 EUR общия размер на съдебните разноски, които г-н Маркусцио трябва да възстанови на Европейската комисия като подлежащи на възстановяване съдебни разноски по дело F-11/09, Маркусцио/Комисия.

Резюме

1. Съдебно производство — Съдебни разноски — Определяне — Подаване на искането — Уведомяване на адвоката, представлявал противната страна по жалбата в главното производство — Допустимост — Условие
(член 19, трета алинея от Статута на Съда; член 92, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба)

2. Съдебно производство — Съдебни разноски — Определяне — Подаване на искането — Задължение за представяне на доказателства в подкрепа на искането на етапа на осъществяване на контакт преди неговото подаване — Липса
(член 92, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба)

3. Съдебно производство — Съдебни разноски — Определяне — Подлежащи на възстановяване съдебни разноски — Направени от страните необходими разходи — Понятие — Възнаграждения, платени от институция на нейния адвокат — Включване
(член 19, първа алинея от Статута на Съда и член 7, параграф 1 от приложение I към него; член 91, буква б) от Процедурния правилник на Съда на публичната служба)

4. Съдебно производство — Съдебни разноски — Определяне — Фактори, които следва да се вземат предвид — Разходи за адвокат за работата, извършена преди сезирането на съда на Съюза — Включване
(член 91, буква б) от Процедурния правилник на Съда на публичната служба)

5. Съдебно производство — Съдебни разноси — Подлежащи на възстановяване съдебни разноси — Съдебни разноси, направени в производството за определяне на съдебните разноси — Липса на основание за произнасяне
(членове 86, 91 и 92 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба)

1. Правилото по член 19, трета алинея от Статута на Съда, че страните се представляват от адвокат по делата, заведени пред Съда на Съюза, се прилага не само за делата в главно производство в областта на публичната служба, но и за допълнителните производства, като например по искане за определяне на съдебните разноси.

При това положение не може Съдът на публичната служба да бъде упрекван, че е изпратил искане за определяне на съдебните разноси на адвоката на страна, когато тя е била представлявана от този адвокат по делото в главното производство. Тъй като по този начин на тази страна е била дадена възможност да представи становището си в съответствие с член 92, параграф 1 от процедурния правилник на този съд, принципът на състезателност е бил спазен напълно.

(вж. точки 17 и 18)

2. Що се отнася до спор относно съдебните разноси по смисъла на член 92, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба, нито една разпоредба от посочения процедурен правилник не задължава страната да документира претенциите си на етапа на осъществяване на контакт, който предшества подаването на искане за определяне на съдебните разноси.

(вж. точка 28)

3. От член 91, буква б) от Процедурния правилник на Съда на публичната служба следва, че подлежащите на възстановяване съдебни разноси са ограничени, от една страна, до направените за целите на производството пред Съда на публичната служба съдебни разноси, и от друга страна, до съдебните разноси, които са били необходими за тези цели.

В това отношение, както следва от член 19, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз — приложим в производството пред Съда на публичната служба на основание член 7, параграф 1 от приложение I към този статут — институциите могат свободно да потърсят помощ от адвокат. Следователно неговото възнаграждение е включено в понятието за необходими разходи, направени за целите на производството, без институцията да трябва да доказва, че тази помощ е била обективно обоснована.

При това положение, макар фактът, че институцията е ангажирала външен адвокат, да не се отразява на характера на разностите, които подлежат на възстановяване, понеже нищо не позволява те да бъдат изключени по принцип, той може да се отрази на определянето на размера на съдебните разноси, направени за целите на производството, които накрая могат да бъдат възстановени.

(вж. точки 35 и 36)

Позоваване на:

Общ съд — 23 март 2012 г., Kerstens/Комисия, T-498/09 P-DEP, точка 13; 28 май 2013, Marcuccio/Комисия, T-278/07 P-DEP, точка 14

Съд на публичната служба — 26 април 2010 г., Schönberger/Парламент, F-7/08 DEP, точка 23

4. Съдът на Съюза е оправомощен да определя не дължимите от страните възнаграждения на собствените им адвокати, а размера, до който тези средства могат да бъдат възстановени от осъдената да заплати съдебните разноски страна. Когато се произнася по искането за определяне на съдебните разноски, съдът на Съюза не следва да взема под внимание национална тарифа, определяща адвокатските възнаграждения, нито евентуално споразумение по този въпрос, сключено между заинтересованата страна и нейните представители или юридически съветници.

Освен това, когато в правото на Съюза не съществуват разпоредби от тарифно естество, съдът трябва да прецени по свое усмотрение данните по делото, като вземе предвид предмета и естеството на спора, неговата значимост от гледна точка на правото на Съюза, както и сложността на делото, вероятния наложен от съдебното производство обем на работата на представителите или юридическите съветници, които са се явявали, и материалния интерес на спора за страните.

Накрая, размерът на подлежащите на възстановяване на съответната институция разходи за адвокатски възнаграждения не може да се оценява, без да се отчита работата, извършена от нейните служби преди самото сезиране на Съда на публичната служба. Всъщност, след като допустимостта на жалба е обусловена от подаването на жалба по административен ред и нейното отхвърляне от органа по назначаването, службите на институцията по принцип участват в разглеждането на споровете още преди те да са отнесени пред Съда на публичната служба.

(вж. точки 37—39)

Позоваване на:

Съд на публичната служба — 10 ноември 2009 г., X/Парламент, F-14/08 DEP, точка 22; Schönberger/Парламент, посочено по-горе, точка 24; 27 септември 2011 г., De Nicola/ЕИБ, F-55/08 DEP, точка 41

5. Член 92 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба, посветен на производството по оспорване на съдебните разноски, за разлика от член 86 от посочения правилник не предвижда произнасяне по съдебните разноски с решението или определението, което слага край на производството. Всъщност, ако Съдът на публичната служба, който се произнася в рамките на искане, предявено на основание член 92 от Процедурния правилник във връзка със спор относно съдебните разноски в главно производство, се произнесе относно оспорваните съдебни разноски и отделно относно новите съдебни разноски, направени в рамките на искането във връзка с оспорване на съдебните разноски, той би могъл евентуално впоследствие да бъде сезиран с нов спор за новите съдебни разноски.

Когато определя подлежащите на възстановяване съдебни разноски обаче, Съдът на публичната служба следва да отчита всички обстоятелства по делото до момента на приемане на определението за определяне на съдебните разноски. Съдът на публичната служба може също да определи размера на разходите, свързани с производството за определяне на съдебните разноски, които са били необходими по смисъла на член 91 от Процедурния правилник, за да избегне ново последващо сезиране с ново оспорване на новите съдебни разноски.

(вж. точки 48 и 49)

Позоваване на:

Съд на публичната служба — Schönberger/Парламент, посочено по-горе, точка 45; Schönberger/Парламент, посочено по-горе, точка 45